

تأثیر حماسه طوفان الاقصی بر آرایش سیاسی

دوستی، دشمنی و چند چیز مهم دیگر

متحد، آرای لازم را جمع‌آوری کند. البته جمع‌آوری این آرا مستلزم مذاکره اوکراین و کشورهای متحدش با نمایندگان دولت‌های مختلف است که جنگ در غزه با تبدیل شدن به نقطه کانونی جامعه جهانی، چنین تلاشی را تهدید می‌کند.

زلنسکی در همان ابتدای طوفان الاقصی موضعی را مبنی بر محکومیت حماس اتخاذ کرد. رئیس‌جمهور اوکراین ضمن مشابه خواندن عملیات نظامی دولت صهیونیستی با تلاش برای دفاع از کشور خود در برابر تهاجم روسیه، حتی زمانی که تلفات غیرنظامی فلسطینیان و نسل‌کشی اسرائیل موج یک جنبش بزرگ را در سرتاسر جهان به وجود آورد، از محکومیت مستقیم رژیم صهیونیستی خودداری کرد و تنها بر اهمیت جلوگیری از آسیب رسیدن به شهروندان غیرنظامی تأکید داشت. زلنسکی به وضوح می‌خواهد که مواضع خود را همسو با منافع ایالات متحده حفظ کند، اما در عین حال نمی‌تواند حمایت کشورهای حامی فلسطین را در جهت دریافت کمک‌های بشردوستانه یا تقویت کارزار حقوقی خود علیه روسیه از دست بدهد. باید دید آیا در ادامه نیز او قادر به حفظ چنین تعادلی خواهد بود؟

بر خلاف کیف، گوی می‌سکو کمی از راهبرد کلاسیک بی‌طرفی خود در منازعه اسرائیل-فلسطین فاصله گرفته و روابطش کما فی‌السابق با تل‌آویو گرم نیست. پوتین مانند زلنسکی بلافاصله حمله حماس به رژیم صهیونیستی را محکوم

تنها مسئله‌ای مربوط به فلسطین، آن هم در سطح و حجم عظیمی چون عملیات طوفان الاقصی، می‌توانست توجهات را از کانون بسیار مهمی به نام «نزاع روسیه و اوکراین» منحرف سازد. پیش از آغاز حمله برق‌آسای گردان‌های عزالدین القسام -شاخه نظامی جنبش حماس- جنگ بزرگ شرق اروپا، همواره در صدر اخبار نظامی و سیاسی دنیا یکه‌تازی می‌کرد. از نیروی بی‌مانند مسئله فلسطین برای تبدیل شدن به ماجرای شماره یک جهان که بگذریم، بررسی تأثیر آن بر روی جنگ اوکراین، مختصات خوبی را از شیوه بازیگری و علت کنش‌های روسیه برای ما ترسیم می‌کند. علاوه بر آن محدودیت تسلیحاتی و منابع مالی محور غربی سبب شده است تا اسرائیل به عنوان رقیب اصلی دریافت بسته‌های کمکی اوکراین، چالش جدیدی را برای این کشور جنگ‌زده به وجود بیاورد.

در کنار مسائل مالی و تسلیحاتی، اوکراین از همان ابتدای نبرد در تلاش بود تا با جلب حمایت‌های سیاسی و دیپلماتیک در سطح جهان، مسکو را دچار مشکلات حقوقی جدی در جوامع بین‌المللی کند. اما چالش بسیار بزرگ اوکراین، عضویت دائم روسیه در شورای امنیت سازمان ملل و برخورداری از حق وتو است. در پی همین مسئله، هیچ یک از طرح‌های پیشنهادی برای محکومیت تجاوز روسیه به خاک اوکراین مورد تأیید قرار نمی‌گیرد. در نتیجه کیف بارها تلاش کرده است تا از طریق کشاندن طرح محکومیت روسیه به مجمع عمومی سازمان ملل

نکرد. در عوض آن را نتایج سیاست‌های غلط و شکست‌خورده آمریکا در منطقه غرب آسیا دانست. هم‌چنین روسیه قطعنامه‌هایی را تحت مفاد محکومیت حمله به غیرنظامیان، به شورای امنیت سازمان ملل ارائه داد که نامی از حماس در آن‌ها برده نشده بود. البته این قطعنامه‌ها از سوی آمریکا به بهانه حق مشروع کشورها برای دفاع از خود وتو شد. البته می‌توان ارائه این قطعنامه‌ها را به عنوان بخشی از ضدحمله دیپلماتیک روسیه به اوکراین قلمداد کرد. کرم‌لین شاهد تلاش‌های دولت کیف برای جلب حمایت جامعه جهانی است و قصد دارد از طریق مسئله فلسطین، مشروعیت بین‌المللی خود را افزایش داده و کارزار سیاسی اوکراین را دچار مشکل کند.

البته این تلاش روسیه در ضمن خود، یک راهبرد بسیار بزرگ‌تر و مهم‌تر را نیز پیگیری می‌کند. در نهایت، مسکو از دل جنگ با اوکراین یا هر مناقشه و تعامل دیگری، به کنکاش و جست‌وجوی سرخ‌هایی می‌پردازد که نویدی از یک نظم نوین

محدودیت تسلیحاتی و منابع مالی محور غربی سبب شده است تا اسرائیل به عنوان رقیب اصلی دریافت بسته‌های کمکی اوکراین، چالش جدیدی را برای این کشور جنگ‌زده به وجود بیاورد